

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **L., s. r. o.**, so sídlom v S., zastúpenej JUDr. M. S., advokátom, so sídlom v P., proti žalovanému **M. B.**, bývajúcemu v S., zastúpenému JUDr. E. V., advokátom, so sídlom v P., **o vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10 C 574/2000, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. marca 2007 sp. zn. 7 Co 204/2005, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca si v tomto konaní uplatnil právo na zaplatenie istiny 155.066,47 Sk s príslušenstvom, úrokom z omeškania vo výške 14 % : z 11.961,85 od 01.01.2000 do zaplatenia, z 34.462,- Sk od 01.01.2001, z 59.283,90 Sk od 01.01.2002 a zo 49.358,72 Sk od 01.01.2003 do zaplatenia, titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 17. septembra 2004 č. k. 10 C 574/2000 – 164 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 155.066,47 Sk s príslušenstvom, 14 % úrokom z omeškania z 34.462,- Sk od 01.01.2001 do zaplatenia, zo 43.188,- Sk od 01.02.2002 do zaplatenia, zo 49.358,72 Sk od 01.01.2003 do zaplatenia, a vo zvyšku o zaplatenie príslušenstva, úroku z omeškania vo výške 14 % z 11.961,85 Sk od 01.01.2000 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 14 % zo 16.095,90 Sk (59.283,90 Sk – 43.188,- Sk) od 01.01.2002 do zaplatenia, žalobu zamietol. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie

odôvodnil existenciou bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka vzniknutého neplatením za užívanie bytu bez zmluvného vzťahu, vlastnícky patriaceho žalobcovi, od januára 2000. Výšku bezdôvodného obohatenia určil súhlasne s výškou nájomného a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu obdobnej kvality a veľkosti v danom mieste a čase. Úroky z omeškania prisúdil žalobcovi v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. odo dňa nadobudnutia jej vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti – budove, v ktorej sa nachádza byt užívaný žalovaným bez právneho dôvodu. O práve na náhradu trov konania rozhodol podľa § 150 O. s. p. považujúc dôvodmi hodnými osobitného zreteľa skutočnosti, že žalovaný platil za užívanie predmetného bytu vo výške nájomného stanoveného predchádzajúcim vlastníkom bytu a nevstúpil do zmluvného vzťahu so žalobcom a že takéto rozhodnutie vážnejším spôsobom nie je spôsobilým prejaviť sa v majetkovej sfére žalobcu, na rozdiel od žalovaného, a vzhľadom na dlh žalovaného.

Krajský súd v Prešove rozhodol o odvolaní žalovaného rozsudkom z 21. marca 2007 sp. zn. 7 Co 204/2005, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej vo vyhovujúcom výroku tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 136.056,- Sk s príslušenstvom, 14 % úrokom z omeškania z 30.897,- Sk od 01.01.2001 do zaplataenia, zo 43.188,- Sk od 01.02.2002 do zaplataenia, zo 49.358,72 Sk od 01.01.2003 do zaplataenia, a vo zvyšku, o zaplataenie istiny 19.010,47 Sk a príslušenstva – úroku z omeškania vo výške 14 % z 3.565,- Sk od 01.01.2001 do zaplataenia, žalobu zamietol. Zároveň zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o práve na náhradu trov konania tak, že uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového konania vo výške 24.694,- Sk. O práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tým spôsobom, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 41.196,- Sk. Čiastočne sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ale z výsledkov vykonaného doplneného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nadobudol vlastníctvo k budove, v ktorej sa nachádza byt užívaný žalovaným 07.02.2000, preto adekvátne k tomuto neskoršiemu dátumu, ktorý bol súčasne dňom začatia vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného, zmenil prisúdenú istinu s príslušenstvom v prospech žalovaného. Zmenu rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej odôvodnil ustanoveniami § 220 ods. 2 O. s. p. a § 136 O. s. p. a vo výroku o práve na náhradu trov konania ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a výšku prisúdených trov 74 % úspechom žalobcu v konaní. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a ich výšku 74 % úspechom žalobcu v odvolacom konaní.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanoveniami § 237 písm. f/ O. s. p. a § 238 ods. 1 O. s. p. Dovolateľ namietal, že odvolacím súdom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred krajským súdom spočívalo podľa jeho názoru v tom, že odvolací súd konal a rozhodol o veci na pojednávaní dňa 21.03.2007 bez jeho prítomnosti, i napriek jeho kvalifikovanému ospravedlneniu. Súdy oboch stupňov nesprávne právne posúdili danú vec, pretože dospeli k záveru, že v prípade podnikového bytu, ktorý mu bol pridelený 02.06.1986, nevzniklo právo chráneného nájmu bytu, a preto aj výpočet bezdôvodného obohatenia mal vykonať znalec z príslušného odboru. Oba súdy pri svojich rozhodnutiach nezohľadnili, podľa názoru žalovaného skutočnosti, že elektromer merajúci spotrebu elektrickej energie v byte, ktorý užíva, meria aj spotrebu elektrickej energie v nebytových priestoroch a obytný dom, v ktorom sa predmetný byt nachádza, nemá hydraulicky vyvážené rozvody tepla a teplej vody, a že nevykurovaním priestorov pod ním užívaným bytom prišlo k značnému zníženiu teploty v tomto byte.

Žalobca svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalovaného nevyužil a k dovolaniu sa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania, t. j. či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasledujúcich O. s. p. možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto

veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danej veci dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p., t. j., že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa.

Pokiaľ ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený vyhovujúci výrok rozsudku prvostupňového súdu, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 136.056,- Sk s príslušenstvom, 14 % úrokom z omeškania z 30.897,- Sk od 01.01.2001 do zaplattenia, zo 43.188,- Sk od 01.02.2002 do zaplattenia, zo 49.358,72 Sk od 01.01.2003 do zaplattenia, a vo zvyšku žalobu zamietol, za meniaci výrok možno považovať iba taký výrok rozsudku, ktorým odvolací súd vecne zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa o predmete sporu a nahrádza ho svojim iným rozhodnutím vo veci samej. V porovnaní s výrokom rozhodnutia prvostupňového súdu musí ísť o iné, rozdielne rozhodnutie vo veci samej (R 12/1994). Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúcim nie je formálne hľadisko, t. j. ako odvolací súd označil výrok svojho rozhodnutia, ale vecné hľadisko, t. j. či výsledkom porovnania obsahu oboch výrokov rozsudkov je vyššie uvedená odlišnosť.

V prejednávanej veci prvostupňový súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 155.066,47 Sk s príslušenstvom, 14 % úrokom z omeškania z 34.462,- Sk od 01.01.2001 do zaplattenia, zo 43.188,- Sk od 01.02.2002 do zaplattenia, zo 49.358,72 Sk od 01.01.2003 do zaplattenia, a vo zvyšku žalobu zamietol a odvolací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 136.056,- Sk s príslušenstvom, 14 % úrokom z omeškania z 30.897,- Sk od 01.01.2001 do zaplattenia, zo 43.188,- Sk od 01.02.2002 do zaplattenia, zo 49.358,72 Sk od 01.01.2003 do zaplattenia, a vo zvyšku žalobu zamietol. Z porovnania oboch výrokových častí rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu je zřejmé, že napriek použitej formulácii o zmene rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd v skutočnosti potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 136.056,- Sk s príslušenstvom, 14 % úrokom z omeškania z 30.897,- Sk od 01.01.2001 do zaplattenia, zo 43.188,- Sk od 01.02.2002 do zaplattenia, zo 49.358,72 Sk od 01.01.2003 do zaplattenia, a vo zvyšku žalobu zamietol (prípustnosť dovolania proti tomuto potvrdzujúcemu výroku rozsudku je v zmysle § 238 O. s. p. vylúčená) a zmenil ho len v tej časti výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 19.010,47 Sk (155.066,47 Sk – 136.056,- Sk)

a príslušenstvo vo výške prvej sumy 3.565,- Sk (34.462,-Sk – 30.897,- Sk).

Prípustnosť dovolania v meniacom výroku, t. j. vo výroku ktorým odvolací súd zamietol žalobu o zaplatenie istiny 19.010,47 Sk a príslušenstva z 3.565,- Sk, neprichádza do úvahy. Na rozdiel od objektívnych podmienok vymedzených zákonom, stanovením lehoty na dovolanie, prípustnosti dovolania len proti v zákone uvedeným rozhodnutiam odvolacieho súdu, zastúpenia dovolateľa a pod., ktoré musia byť pri podaní dovolania splnené, ustanovenie § 240 ods. 1 prvej vety O. s. p. určuje, okrem iného, aj subjektívnu podmienku prípustnosti dovolania tým, že právo podať dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu zveruje účastníkovi. Z účelu dovolania ale vyplýva, že nie každému účastníkovi prislúcha právo podať dovolanie. Toto právo nie je dané tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo, a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý vo svojich právach. Posúdenie otázky, či dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu vyznel v prospech alebo neprospech účastníka, a teda či účastník je oprávnenou osobou na podanie dovolania, prislúcha dovolaciemu súdu (R 50/1999). V danom prípade zmenený výrok vyznel v prospech dovolateľa, preto v tejto časti je dovolanie neprípustné.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý meniaci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv

začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na opodstatnenosť tvrdenia, že v prejednáwanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. významná, pritom ide len vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažovaný z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími záväznými právnymi predpismi) a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, t. j. v činnosti, ktorá vydaniu konečného súdneho rozhodnutia predchádzala. To znamená, že zo strany súdu musí ísť o porušenie konkrétneho procesného ustanovenia voči dotknutému účastníkovi, ktorého bezprostredným následkom je odňatie možnosti (tomuto účastníkovi) konať pred súdom. Za takýto závadný postup sa považuje aj prejednanie veci na

pojednávani bez účasti účastníka konania, hoci pre takýto postup neboli splnené podmienky, pretože sa ním bráni žalovanému v realizácii procesného práva domáhať sa ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené, na súde.

O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v danej veci vyvodzuje prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. z toho, že odvolací súd konal a rozhodol na pojednávaní 21.03.2007 v jeho neprítomnosti i napriek jeho ospravedlneniu a žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Z obsahu dôvodu prípustnosti dovolania možno dovodiť, že žalovaný namieta nezákonnosť postupu odvolacieho súdu v dôsledku existencie vady jeho vydaniu predchádzajúcej v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V zmysle čl. 38 ods. 2 prvej vety Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd) každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Z citovaných ustanovení ústavy a ústavného zákona vyplýva, že základným právom účastníka je, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný účastníkovi poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti účastníka konania na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná,

pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať, aby mali dostatok času na prípravu a mohli sa pojednávania aktívne zúčastniť (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Podľa § 101 ods. 2 O. s. p., ktoré platí aj pre odvolacie konanie (§ 211 O. s. p.), súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník (právny zástupca alebo splnomocnený zástupca) nedostaví na pojednávanie bez toho, aby požiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd prejednať vec v jeho neprítomnosti; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Ustanovenie § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu : riadne predvolanie účastníka (jeho zástupcu) a absencia žiadosti účastníka (jeho zástupcu) o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Z tohto predpokladu vychádza aj ustanovenie § 119 O. s. p., podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak účastníkovi bráni určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mal by z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania, pričom treba súdu oznámiť dôvod tejto žiadosti. Všeobecne platí, že účastník konania sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí (§ 24 ods. 1 O. s. p.). Oprávnenie zvoliť si zástupcu je zaručené aj v ústavnej rovine (čl. 37 ods. 2 Listiny); jeho zmyslom je poskytnúť procesným právam a povinnostiam účastníka kvalifikovanú ochranu. Ak je účastník konania zastúpený advokátom s plným procesným plnomocenstvom (§ 25 O. s. p.), jeho procesné práva a povinnosti vykonáva v konaní jeho zástupca. Vzhľadom k tomu, že zástupca je splnomocnený ku všetkým úkonom, ktoré môže účastník v konaní urobiť (§ 28 ods. 2 veta druhá O. s. p.), nemôže byť účastník v prípade svojej neúčasti na pojednávaní na svojich procesných právach ukrátený. V prípade zastúpeného účastníka ide teda o odňatie možnosti konať pred súdom len vtedy, ak v dôsledku nesprávneho postupu súdu nemôže účastník realizovať svoje procesné práva prostredníctvom svojho zástupcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. sa vzťahuje aj na zástupcu účastníka. Ak sa ospravedlní účastník zastúpený advokátom z účasti na pojednávaní a požiada o jeho odročenie, nič nebráni súdu v uskutočnení tohto pojednávania, ak sa nevzťahujú dôvody pre odročenie aj na právneho zástupcu.

V prejednávanej veci Krajský súd v Prešove nariadil v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p., v znení do 14.10.2008, pojednávania na dni : 09.02.2005 (č. l. 194 – 195), 25.01.2006 (č. l. 211 – 212), 21.09.2006 (č. l. 256), ktoré bolo len odročené a vec sa neprejednávala, 12.10.2006 (č. l. 258), 14.02.2007 (č. l. 275), 07.03.2007 (č. l. 278 a 279), 14.03.2007 (č. l. 286), ktoré bolo odročené na 21.03.2007, na ktorom odvolací súd rozhodol rozsudkom napadnutým

dovoláním. Z uvedeného vyplýva, že o danej veci odvolací súd konal na viacerých pojednávaniach. Na pojednávaní konanom 14.03.2007, ktorého sa zúčastnili všetci účastníci konania spolu so svojimi právnymi zástupcami, odvolací súd odročil pojednávanie na 21.03.2007 o 8.00 hod. len z dôvodu návrhu žalobcu a súhlasu žalovaného za účelom predpokladaného uzavretia mimosúdnej dohody vo veci s tým, že všetci prítomní vzali termín pojednávania na vedomie. Na poslednom pojednávaní nebol prítomný žalovaný, ktorý v tento deň, po začatí pojednávania, ktoré začalo o 8.15 hod., požiadal o 8.54 hod. telefaxovým podaním (a následne v závere pojednávania po 14.00 hod. aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu) o odročenie pojednávania z dôvodu svojej práceneschopnosti s tým, že svojej osobnej účasti na pojednávaní sa nedomáhal. Z pripojeného potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti je zrejmé, že práceneschopným bol žalovaný od 15.03.2007. Z obsahu spisu nevyplýva, že odvolací súd trval na osobnej účasti žalovaného na nariadenom pojednávaní 21.03.2007. Rovnako z neho nevyplýva odôvodnenie žiadosti o odročenie odvolacieho pojednávania prekážkou aj na strane právneho zástupcu žalovaného v dôsledku práceneschopnosti, ako i že by sa žalovaný domáhal osobnej účasti na poslednom z viacerých nariadenom pojednávaní.

V postupe odvolacieho súdu, ktorý vo veci konal dňa 21.03.2007 v neprítomnosti žalovaného, nemožno vidieť dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p., pretože žalovaný bol na tomto pojednávaní zastúpený právnym zástupcom, takže mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom prostredníctvom svojho právneho zástupcu a tento postup odvolacieho súdu nebol ani v rozpore s ustanovením § 101 ods. 2 O. s. p., pretože žalovaný sa výslovne nedomáhal svojej osobnej účasti na pojednávaní.

Z uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti podaného dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Prípustnosť dovolania vyvodzoval žalovaný z činnosti súdu v danej veci spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci. Činnosť súdu by mohla založiť prípustnosť dovolania len v tom prípade, ak by bola v rozpore so zákonom faktická činnosť súdu, a nie jeho právne hodnotenie veci zaujaté v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale

interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať.

Keďže v danom prípade dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti tak, ako to namietal žalovaný v podanom dovolaní.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

